

Hol van a tárház?

A tizedről szóló majdnem minden vita abba a kérdésbe torkollik, hogy hova kell elhelyeznünk a tizedünket. G. Edward Reid által készített tanulmány több szempontból vizsgálja a tárház kérdését azzal a céllal, hogy megfelelő választ adjon a mai kor keresztény sáfárának. Figyelembe veszi a Szentírás szempontjait, a Hetednap Adventista Egyház pénzügyi szabályzatait, a Prófétaság Lelkének tanácsait, megvizsgálja a második tized kérdését, hogy mit kell tenni az összegyűjtött tizeddel, mi célja a megszervezett egyháznak és mi történik a többi szolgálati területen, és mi van akkor, ha problémák vannak az egyházterületnél? A tanulmány tárgyalja Ellen White példáját, az egyházterület felelősségét és a tized eszkatológikus jelentőségét.

"Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba" (Mal 3:10), hangzik Isten parancsa. Ez nem a hálára vagy a bőkezűsége hív fel bennünket. Ez csupán az egyszerű becsületesség kérdése. A tized az Úré, ezért megparancsolja, hogy adjuk vissza neki azt, ami az övé." (E. G. WHITE Előtted az élet A Biblia mint nevelő 138. old.)

A Szentírásban és Ellen White tanácsiban sok utalást találunk a tizeddel és annak felhasználásával kapcsolatban. A keresztények többsége hisz abban, hogy a tized törvénye ma is érvényben van. A kérdés inkább ez: Hol van ma a tárház? Vagy: Ha tudom, hogy hol van a tárház, a teljes tizedemet oda kell küldenem, vagy diszkrét módon felhasználhatom ott, ahol szükségesnek látom? A további kérdések olyan témákat vetnek fel, mint: Mit kell tennem a tizeddel akkor, amikor őszintén meg vagyok győződve arról, hogy azok, akik a felhasználásának felelősségével lettek megbízva, hűtlenül kezelik azt? Vagy: Ha ismerek egy olyan lelkészt, aki jó munkát végez, támogathatom-e őt személyesen és közvetlenül a tizedemmel?

Ennek a tanulmánynak az a célja, hogy megválaszolja ezeket a kérdéseket a Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak segítségével. Hogyan alkalmazzuk mi, mai adventisták a Biblia tanácsát? Kezdetként vessünk egy pillantást az Észak-Amerikai Divízió (NAD) pénzügyi szabályzatára. T 05 20:

„Elismerjük, hogy a 'tárház' a helyi egyházterület pénztára, ahova minden tizedet el kell juttatni, és ahonnan minden evangéliumi munka támogatása történik. A helyi gyülekezetek tagságának könnyebbége érdekében a tized a helyi gyülekezeten keresztül jut el az egyházterület pénztárába.”

Egyes gyülekezeti tagok felteszik a kérdést, hogy nem lenne-e jobb, hogy a tizedüket egyenesen az egyházi intézményekbe küldjék, mint: Adventi Kiadó, Reménység Evangélizációs Központ vagy az Unió, ahol felszentelt lelkészek vannak alkalmazásban? Az egyház vezetői azért, hogy összhangban legyenek a Szentírás és a Prófétaság lelkének írásaival, és hogy a gyülekezeti tagoknak egyértelmű útmutatást adjanak, az egyház szervezeti szintjei közül az egyházterületet ismerik el, mint tárházat, ahova a tizedet el kell juttatni. Ennek az elvnek figyelembevételével az NAD (Észak-Amerikai Divízió) pénzügyi szabályzata T 02 25-ös szakasza kimondja:

„Az egyházi egységeknél (gyülekezet stb.) összegyűlt tizedet ahhoz az egyházterülethez kell eljuttatni, amelynek területén az intézmény van. A pénzügyi szabályzó által meghatározott tized-százalékot az egyházterület továbbítja a magasabb szervezetnek (Unió). A helyi egyházterületnél maradt összeget az egyházterületi bizottság határozatai alapján, a

tizedfelhasználás egyházi alapelveinek megfelelően, valamint azon egyházi egységek (gyülekezet) szükségleteinek figyelembevételével használják fel, ahonnan a tized érkezett.”

Hiszem, hogy a pénzügyi szabályzónak ez a két kijelentése összhangban van az ihletett útmutatással. Ezt az útmutatást meg fogjuk vizsgálni tanulmányunk folyamán.

Igei szempontok

Amikor Isten megszabadította Izraelt Egyiptomból és népévé tette őket, újra felelevenítette előttük a tized és a szentsátor-szolgálat támogatásának rendszerét. Nyilvánvaló, hogy ezt a rendszert már a bűnbeeséskor és az Édenből való kiűzetéskor ismerték az emberek. A Biblia utal arra, hogy Ábrahám (1Móz 14:20) és Jákob tizedfizetők voltak. Amikor Isten bevezette népet az ígért földjére a nagy kivonulás után, szolgálja, Mózes által sok részletet közölt a tizeddel és más témákkal kapcsolatban. Például: „A földnek minden tizede... az Úré; szentség az az Úrnak.” (3Móz. 27:30). Isten úgy tervezte, hogy a tizenkét nemzetségből egy ne vegyüljön bele a hétköznapi tevékenységekbe a többi tizenegyhez hasonlóan, hanem legyenek elkülönítve vallásos tevékenységekre és a nép tanítására. A lévítákat a tizedből és az önkéntes adományokból tartotta el a többi nemzetség.

Isten ezt hagyta meg nekik: *„Ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez, amellyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatát. Mivelhogy Izrael fiainak tizedét, amit felemelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévítáknak örökségül: azért végeztem ő felőlök, hogy Izrael fiai között ne bírijanak örökséget.”* 4Móz 18:21.24

Közvetlen Kánaán bevétele előtt, Mózes utolsó tanácsait adja a népnek. Ez a lényege Mózes 5. könyvének. Isten elmondja népének, hogy az ígért országában nem tehetnek azt a tizeddel és adományaikkal, ami nekik jönnek látszik, hanem teljesen Isten tervéhez kell alkalmazkodniuk. Figyeljük meg szavait:

„Hanem azt a helyet, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjete. És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeitek, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendeztetek ti és a ti házatok minden népe, kezeitek minden keresményének, amelyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. Ne cselekedjete ott mind a szerint, amint mi cselekszünk itt most, mindenik azt, ami jónak látszik néki. Mert még ez ideig nem mentetek be a nyugodalmos helyre, és az örökségbe, amelyet az Úr, a te Istened ad néked. Mikor pedig átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, amelyet az Úr, a ti Istenetek ad néktek örökségül, és megnyugtat titeket minden ellenségetektől, akik körületek vannak, és bátorsággal fogtok lakozni: Akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyete mindent, amit én parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeitek és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadásokat, amelyeket fogadtok az Úrnak. És örvendeztetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálókat és szolgálóleányaitok, mind a lévita, aki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek. Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozzad minden helyen, amelyet meglátsz; Hanem azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad

a te egészen égőáldozatodat, és ott cselekedjél mindent, amit én parancsolok néked.” (5 Móz. 12,5-14)

A tárház törvénye

A fentebb említett központi tárház törvényére gondolok. Isten tervében nem szerepel az, hogy mindenki azt tegye, amit jónak lát. Különleges terve van és népétől elvárja, hogy kövesse azt. A Szentírásban Isten világosan és komolyan beszél műve fenntartásának támogatásáról saját tárházán keresztül.

Amikor Izrael Jerikó bevételére készült Isten útmutatásai alapján, Józsué azt mondta az izraelitáknak, hogy „minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van szentelve, az Úrnak kincse közé jusson.” (Józs 6:19)

A Szentírás beszámol arról, hogy a győzelem után „a várost... megégeték tűzzel, és mindazt, ami benne vala; csakis az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házána kincsei közé.” (Józs 6:24). Egy ember – Ákán – kivételével az egész Izrael követte ezt az isteni tanácsot. Engedetlensége miatt harminchat ember halt meg Ai városánál. Amikor Józsué megkérdezte Istent a történekről, azt a választ kapta, hogy valaki nem engedelmeskedett és az Istennek szentelt dolgokból megtartott magának ahelyett, hogy Isten tárházába adta volna azt. Isten ezt mondta: „*Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az Istennek szentelt dolgot.*” (Józs 7:13). Így Ákán sorsa az lett, hogy halálra kövezték családjával együtt, minden vagyonát rájuk dobták, és tűzzel égették meg velük együtt. (Józs 7:24-26)

Még sok minden elmondható az Ószövetség szempontjából, de csak Dávid esetét említem meg röviden. Gyakorlatából világosan látszik, hogy követte Istennek 5Mózes 12. fejezetében leírt tanácsát. Zsolt. 66:13-ban kijelenti: „*Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat.*” És miközben Isten nagy jóságán elmélkedett ezt mondta: „*Mivel fizessék az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt... Az Úr házána tornácaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicséritek az Urat!*” (Zsolt 116:12-14.19) Dávid úgy tekintett erre a dologra, mint istentiszteletre és Isten törvénye iránti engedelmességre. Oda hozta az Úr házába, ahol Isten népe tartózkodott, az Úr házána tornácaiba.

Dávidot annyira lenyűgözte Isten jósága, hogy eldöntötte, egy dicsőséges templomot fog neki építeni. Azonban mivel ő vezette Izrael háborúit, nem engedtetett meg neki a templom építése, de ennek ellenére foglalkozott az építés tervével és gondoskodott az építőanyagokról. Dávid így számol be arról, amit Isten neki mondott: „*És monda nékem: Salamon a te fiad építi meg az én házamat és az én pítvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek.*” (1Kron 28:6). Aztán később, amikor Salamon a templomot építette Isten ezt mondta neki: „*Ez ama ház, amelyet te építesz: Ha az én rendeléseimben jársz, és az én ítéleteim szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolataimat, azokban járván: Én is bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, amelyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak.*” (1Kir 6:12)

Isten ezt mondta Ézsaiásnak az evangélista prófétának: „*Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik (5Móz 16 parancsai) kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házána hivatik minden népek számára!*” Ésa 56:7

Izraelnek jól ment dolga, amikor engedelmeskedett Istennek és nehéz időkön ment át, amikor engedetlenség volt. Úgy tűnik, hogy az engedelmisség és jólét ciklusát mindig az engedetlenség és nehézségek időszaka követte. Egy hűtlen időszakban történt, amikor Isten Malakiás prófétán keresztül hívta a népet, hogy térjenek vissza hozzá: „*Térjetez hozzám és én*

is hozzátok térek – mondta Isten. A nép pedig ezt kérdezte: „Miben térjünk meg?” Isten válaszában a lényege a következő volt: „hagyjátok abba, hogy csaltok engem!” A malakiási idézet folytatódik: „Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben (nem csak egy ember, mint Ákán idején)! Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3:7-10)

Tehát, mit tanulhatunk a Szentírásból a tizedet illetően? Elsősorban azt, hogy a tized nem a mienk. Az Úré. Szent! Másod sorban, nekünk szigorúan követnünk kell Isten tervét, ami a tized elhelyezésének helyét illeti. Az Ószövetség idején ez a hely a templom tárháza volt, ahonnan a papokat és lévitákat fizették. Ennek a mai megfelelője az egyházterület, ahonnan a lelkészeket fizetik. És harmad sorban, a tizedet Isten útmutatása szerint kell felhasználni – a pásztorolás támogatására.

Ellen White tanácsa

Arthur White, Ellen White unokája és életrajzírója szerint, aki a White Intézet titkára is volt 41 éven keresztül „*semmi sem világosabb Ellen White írásaiban, mint a tizedfizetéssel és annak felhasználásával kapcsolatos útmutatásai, miszerint a tizedet a pásztorolás támogatására kell elkülöníteni. Minden nyilatkozatában, amit ebben a témában tett ezt erősíti meg.*” (Ellen G. White Biography, 5. kötet 390. old.)

„... gyakran beszélt az egyház vezetőinek és a gyülekezeti tagoknak, az Úrnak szentelt tized gondos felhasználásáról, ami az egyház pásztorrációs munkájára rendeltetett.” (Arthur White, Ellen G. White Biography, 1. kötet 393. old.)

Isten ihlette Ellen White-ot amikor a tized komolyságáról beszélt, és világosan megmagyarázta kötelességünket, amit kapcsolatba hozott a szövetséggel.

„*Aki az egyetlen Fiát adta halálra, szövetséget kötött veletek. Ő áldásokban részesít, és cserében kéri a tizedet és adományokat. Soha senki se merje azt mondani, hogy nem értette ezt a témát. Isten terve a tizeddel kapcsolatban világosan le van jegyezve Malakiás 3. fejezetében. Isten arra hívja az embereket, hogy legyenek hűségesek a vele kötött szövetséghez. 'Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.'*” (Review and Herald, 1901. december 3.)

Az egyik legvilágosabb utalás, amit találtam a tárházzal kapcsolatosan a tárház négy megnevezését tartalmazza, amelyek segítenek arra a helyre összpontosítani, ahova Isten a visszaadott tizedünket helyezni akarja.

„*Az Úr kijelenti, hogy amit az ember vet, azt fogja learatni. Éppen ezért vajon nem kellene-e azon igyekeznünk, hogy jó cselekedeteinkkel a legjobb minőségű magot vessük? Vajon az év utolsó napjaiban nem kellene-e kiegyenlítenünk az Úrral szembeni tartozásunkat (számláinkat) azzal, hogy minden tizedünket behozzuk az Ő **tárházába**? Merészkedik-e még valaki lopni az Úr tizedéből és az áldoznivalóból? Az elkövetkező ünnepekkor ne egymásnak adjunk ajándékot, hanem az Úr **Háza** számára, hogy „legyen ennivaló az én házamban” – mondja Ő. Ahelyett, hogy arra költenénk az időnkét és anyagi javainkat, hogy barátainkat meglepjük és megajándékozzuk, nem kellene-e minden ajándékunkat az Úr tárházába helyezni? Nem kellene-e hálaadományt adnunk az Úrnak? Vajon meglátják-e ennek igazi jelentőségét azok, akik kereszténynek vallják magukat? Ráébrednek-e Isten iránti*

kötelezettségükre, és visszaadják-e neki azt, ami az Övé?” (Review and Herald, 1896. december 8.).

Milyen különleges kifejezések?! „Az Ő tárháza”, „Isten Háza”, „Az én Házam” és az „Isten tárháza” kifejezések váltakozva fejezik ki ugyanazt az igazságot. Nem találtam semmilyen bizonyítékot sem a Bibliában, sem a Prófétaság Lelke írásaiban arra nézve, hogy a tárház valami mást jelentene, mint amit a NAD pénzügyi szabályzata kijelent. Az Egyházterület pénztára az a hely, ahonnan a lelkészeket fizetik, ez a tárház fogadja a helyi gyülekezetek tizedét, ide továbbítják a gyülekezetek tagjaik tizedét.

Ha olyan világosan meg van határozva a tárház helye, miért tűnik úgy, hogy az embereknek olyan sok időre van szükségük, hogy megtalálják? A válasz meglepően egyszerű:

„Sok egyházterületi elnök nem végzi el feladatát, hogy odafigyeljen a presbiterek és diakónusok munkájára, akiknek feladatuk, hogy a tized hűségesen bekerüljön a tárházba. Malakiás világossá tette azt, hogy a jólét feltétele az, hogy bevigyük Isten tárházába azt, ami az Övé. Ezt az elvet folyamatosan azok elé kell tární, akik közömbösek az Isten iránti kötelességük teljesítésében, és akik gondatlanok és felelőtlenek abban, hogy elhozzák tizedeiket és adományait Istennek... Kérlek, olvassátok el Malakiás könyvének teljes harmadik fejezetét, és nézzétek meg, hogy lehetnének-e olyan szavak, amelyek világosabbak és egyértelműbbek lennének, mint ezek. Annyira egyértelműek, hogy bárki, aki meg szeretné érteni Isten iránti kötelességét, nem kell, hogy tévedjen ebben a kérdésben. Ha az emberek mentséget keresnek arra, hogy miért nem teljesítik ezt a kötelességüket, azért van, mert önzőek és nincs a szívükben Isten szeretete és félelme.” (Ellen White, Testimonies to Ministers, 305. old.)

Hajlunk arra, hogy egyes bűnöket udorítóbbnak tartsunk másoknál. Például a legtöbb ember számára a paráznaság bűne vezeti a listát. Ez meglepő, mert: „Isten meglopása a legnagyobb bűn, amit az ember elkövethet; és mégis ez a legelterjedtebb bűn.” (--R. & H., Oct. 13, 1896.)

A tizedfizetés nem rejtett téma a Bibliában és a Prófétaság Lelkének írásaiban.

„Isten azt kívánja, hogy minden sáfára pontosan kövesse az isteni tervet. Nem szabad Isten tervét olyan jótékonysági tettekkel, ajándékokkal és adományokkal helyettesíteni, amelyeket az emberek akkor és úgy adnak, ahogy nekik tetszik. Isten ismertté tette tervét, és mindazok, akik együttműködnek vele, az Ő tervét fogják megvalósítani ahelyett, hogy megpróbálnák azt saját elképzelésük szerint átalakítani... Isten megbecsüli őket és érettük fog munkálkodni, mert megígérte, hogy megnyitja az ég csatornáit (ablakait – ang.) és olyan bőségesen árasztja ránk áldásait, hogy el sem bírjuk raktározni.” (That I May Know Him, 221. oldal)

A második tized

Tény az, hogy amikor Isten a tizedről beszél, nyilvánvalóan utal arra, hogy két külön célra szándékszik felhasználni (lásd 4Móz 18:21; vesd össze 5Móz 14:23,21; 16:11-14). A rejtély megoldható annak a ténynek felismerésével, hogy két külön tizedről van szó. Az első az Úr tizede, a másodikra pedig néha úgy utal a Szentírás, mint a jótékonyság tizedére. Ez a gyakorlat némiképp hasonlít a szombat intézményéhez, ahol vannak az Úr tiszteletére szentelt szombatok és a ceremóniális rendszer szombatjai.

Dr. Angel Rodriguez tanulmányában kijelenti: „Nyilvánvaló, hogy jelentős különbség van ezek között a törvények között (amelyek Mózes 5. könyvében található) és a Mózes 3. és 4. könyvében találhatóak között. A legfontosabb különbségek a következők:

1. Mózes 5. könyvében a törvény csak a gabonára a mustra és az olajra vonatkozott, miközben a többi törvények azt mondják, hogy mindenből tizedet kell adni, amit a föld terem és a nyáj gyarapodásából is.
2. A Mózes 5. könyvében Isten által kért tized azé a családé volt, amely elhozta azt a templomba. Mózes 3. és 4. könyve olyan tizedről beszél, amely kizárólag Isten tulajdona, és amelyet ő a lévítáknak és papoknak adott.
3. A Mózes 5. könyvében említett tizedet a szeretetvendégségeken használták és a templom területén fogyasztották el. A többi törvények nem engedték ezt meg. Ezt az ételt csak a lévíták, a papok és azok családjai fogyaszthatták el.

Következtetések a második tizeddel kapcsolatosan

Az a következtetés, hogy két különféle tizedről van szó, magától értetődő. Lehetetlen azonosságot találni Mózes 5. könyve és Mózes 3. és 4. könyvének törvényei között. A rabbinikus tradíció úgy beszél a Mózes 3. és 4. könyvében említett tizedről, mint „első tizedről”, a Mózes 5. könyvében található tizedről pedig, mint „második tizedről”.

Hogy a dolgok még bonyolultabbak legyenek 5Móz 14:28-29 és 26:12-15 beszél egy olyan tizedről, amit minden harmadik évben kellett adni. Ezt a tizedet a föld terméséből adták, és megtartották az adott településen. A célja, hogy „a lévita... és a jövevény, árva és özvegy, akik a te kapuidon belül vannak, és esznek és megelégszenek” (5Móz 14:29)

„Vajon ez egy harmadik tized? Egyesek úgy értelmezték ezt a szakaszt, mintha egy harmadik tizedről beszélne, mások viszont úgy érvelnek, hogy ez a szakasz azt írja le, hogy minden harmadik évben másként használták fel a második tizedet. Valószínű, hogy ez a helyes értelmezés. Két éven keresztül a második tizedet elhozták a templomba, és ott fogyasztották el az izraeliták, de 'minden harmadik évben otthon kellett a második tizedet a lévíták és a szegények vendéglátására fordítani.' Pátriárkák és Próféták 530. oldal.

Ez a második tized azon a meggyőződésen alapult, hogy Isten volt az, aki megáldotta Izraelt (12:6-7). A cél mindenképp az volt, hogy Isten iránti tiszteletre tanítson (14:22) és támaszt nyújtson a szükségben lévőknek (26:12). Úgy tűnik, hogy ez a tized a „jótékonyosság” tizede volt az izraeli teokráciában.” (Dr. Angel Rodriguez, Stewardship Roots: Toward a Theology of Stewardship, Tithe and Offerings, pp. T10, T11)

Ezt a következtetést találjuk Ellen G. White írásaiban is, amikor Isten a szegényekkel szembeni gondoskodásáról beszél. Ezt mondja:

„Az istentiszteleti összejövetelek előmozdítása, valamint a szegényekről való gondoskodás céljából minden jövedelemből egy második tizedre is szükség volt. Az első tizedről az Úr kijelentette: 'a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben' (4Móz 18:21). A másodiktól azonban így rendelkezett: „És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fájását; hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben” (5 Móz 14,23; 16:11-14). Ezt a tizedet, vagy pénzbeni megfelelőjét két éven át arra a helyre kellett vinni, ahol a szentély állt. A hálaáldozatnak Isten részére való bemutatása, valamint a meghatározott résznek a pap számára történő felajánlása után a megmaradt részt az áldozatot hozónak megvendéglésre kellett felhasználni, amelyen

részt vehettek a lévíták, a jövevények, az árvák és az özvegyek. Így gondoskodtak a hálaáldozatokról és a megvendéglésről az évenkénti ünnepeken, ezáltal a népet bevonták a papok és a lévíták társaságába, hogy Isten szolgálatában oktatást és bátorítást nyerjenek. Minden harmadik évben azonban otthon kellett a második tizedet a lévíták és a szegények vendéglátására fordítani, amint Mózes megparancsolta, „hogy egyenek a te kapuid között és jóllakjanak” (5Móz 26:12). Ez a tized a jótékonyság és a vendégszeretet gyakorlásának alapját képezte.” (Pátriárkák és Próféták 494. old.)

Sajnos, úgy mint az első tized esetében, a zsidók nem mindig voltak hűségesek a harmadik évi tizedben sem.

„Az Úr megparancsolta, hogy minden harmadik évben tizedet adjanak a szegények számára – egy plusz tizedet, amely különbözik az évente Isten szolgálatára adott tizedtől. De ahelyett, hogy megtartották volna a jótét, szeretet és könyörületesség eme parancsolatát, hasznot húztak a szegények szükségleteiből azzal, hogy túlzott áron, a valós érték majdnem kétszereséért adták el áruikat.” (Ellen G. White, Second Advent Review and Sabbath Herald, 1884. március 11.)

"Ahogyan láthattuk a két tized – az Úr tizede, amelyet a szentélybe vittek, amelyet az Úr a lévítáknak és a papoknak adott, és a második a tized – a jótékonyság tizede, amelyet a szegények támogatására és a vallásos ünnepeken való étkeztetésére használtak, meg van különböztetve és el van különítve egymástól. Az egyiknek az a célja, hogy Istenre, mint tulajdonosra és a vele való szövetségre emlékeztessen, a másik célja viszont az, hogy lehetőséget adjon az embereknek, hogy Isten áldásának a csatornái lehessenek mások számára, és ez elnyomja az önzést.” Előtte az élet 44. oldal

A tárházról szóló tanulmány eredményeképpen jogosan következtetünk arra, hogy az első tized, az Úr tizede szent, és hűséggel vissza kell adni Neki, az Ő egyháza és munkásai – a mai kor lévítái és papjai megélhetésére.

Tized és tizedfizetés

A tárház helye meghatározható különböző szempontok szerinti vizsgálattal. Többen is megkérdezték Ellen White-ot, hogy mi az Úr tizede visszaadásának helyes módja.

„Határozott lelki, kegyességi, könyörületességi és aktivitásbeli növekedés volt tapasztalható a Battle-Creek-i különleges összejövetelek eredményeként. Prédikációk hangoztak el Isten megrablásáról a tized és áldoznivaló kapcsán... sokan megvallották, hogy nem adtak tizedet évek óta, és hogy tudatában vannak annak a ténynek, hogy Isten nem áldhatja meg azokat, akik meglopják Őt, és hogy a gyülekezetnek viselnie kell minden tag bűneinek következményét. Sok név szerepel a gyülekezeti névsorokban, azonban, ha mindenki pontosan visszaadná a tizedet az Úrnak, ami az ő része, a tárház soha nem szűkölködne eszközökben. Amikor bemutatásra került Isten meglopásának bűne, az emberek sokkal világosabb látást kaptak előjogaikról és kötelezettségeikről ezen a területen. Egy testvér azt mondta, hogy két éve nem adott tizedet, és reménytelen helyzetben volt; de miután megvallotta a bűnét, a reménye újra visszatért. 'Mit tegyek?' kérdezte. Ezt mondtam neki: 'Írj egy kötelezvényt a gyülekezet pénztárosának, olyat, mint amilyent az üzleti életben szoktak.' Egy kicsit furcsának tartotta, de leült és írni kezdett: 'a kapott dolgokért, ígérem, hogy fizetni fogok...' aztán felfele nézett, mintha azt kérdezné: 'helyénvaló, hogy egy ilyen kötelezvényt írjak az Úrnak? „Igen” – folytatta, „a kapott dolgokért. Vajon nem kaptam Isten áldását nap,

mint nap? Nem védtek az Ő angyalai? Nem áldott meg Isten lelki és anyagi áldásokkal? A kapott dolgokért, ígérem, hogy 571,50 \$-t fizetek a gyülekezet pénztárosának.” Miután minden tőle telhetőt megtett ebben a dologban, boldog emberré vált. Néhány nap múlva elvitte a pénztárosnak a kötelezvényt és a tizedet. Ezen kívül egy 125\$-os karácsonyi adományt is adott. (Review and Herald, 19 februarie 1889)

Később, amikor Ellen White ezt az esetet magyarázta, ezt mondta: „*kötelezvényt adott az egyházterület titkárának a visszatartott tizedről és annak kamatáról*” {Bizonyágtételek 5. kötet 643. oldal} „*Ha megloptad Istent, fizesd vissza. Amennyire lehet, hozd helyre a múltat, és aztán kérjed a Megváltó bocsánatát.*” (The Faith I live by, 161. oldal)

Egy nagyon szilárd alapon Ellen White arra bátorította a gyülekezeti tagokat, hogy év végén bizonyosodjanak meg arról, hogy az Istennel szembeni tartozásuk rendben van-e. Egy Ausztráliában szerzett tapasztalata nyomán kijelentette:

„Egy nemes megjelenésű testvér, Tasmania küldötte hozzám jött és ezt mondta: „Örülök annak, hogy hallottam ma a tizedről szóló beszédedet. Nem tudtam, hogy ez olyan fontos dolog. Nem akarom továbbra is figyelmen kívül hagyni.” Most kiszámolja az elmúlt 20 év tizedét, és azt mondja, hogy olyan hamar visszafizeti, amilyen hamar csak tudja, mert nem akarja, hogy Isten meglopásának a bűnével találkozzon a mennyei feljegyzésekben az ítélet napján.

A Melbourn-i gyülekezetből egy testvérnő 54 aranydollárt hozott, amiről nem volt tudomása, hogy azt neki be kellett volna fizetni. A kapott világosság fényében sokan bevallották Isten iránti tartozásukat, és kifejezték szándékukat, hogy kiegyenlítik ezeket a tartozásokat. Azt mondtam, hogy helyezzenek el egy kötelezvényt a gyülekezet pénztárába, hogy a teljes tized elmaradásukat visszafizetik, amilyen hamar pénzhez jutnak. Sokan lesütötték a fejüket és én meg vagyok győződve róla, hogy a következő évben nem lesz üres a pénztár, mint most.” (Counsels on Stewardship 96-97 old.)

Amikor valaki rendbe akarta hozni kapcsolatát Istennel, Ellen White azt tanácsolta, hogy adja vissza az Úr tizedét. Megtanította azokat, akik ezt igényelték, hogy írjanak egy kötelezvényt a gyülekezet pénztárosának, vagy az egyházterület titkárának világos formában. Soha sem tanácsolta azt, hogy használják fel a tizedet egyéb nemes célokra.

A tized egyedi felhasználása

A bizonyítékok világosak. A szentírási modell alapján a tizedet a tárházban kellett elhelyezni a lelkeszi munka támogatására. A hetednapos adventisták számára ez volt az egyik vezető oka annak, hogy az egyház szervezetté formálódjon. Létezett egy figyelemreméltó ellenállás a szervezettel kapcsolatban. Sokan úgy vélekedtek, hogy az egyházszerkezet Babilon, és el kell kerülni. Ellen White, mint az egyház úttörője elmagyarázta, hogy miért van szükség a szervezetre.

„Miközben az egyháztagok száma növekedett, nyilvánvalóvá vált, hogy egy bizonyos szervezeti forma nélkül nagy káosz lenne, és a mű nem haladna előre sikeresen. A szolgálat támogatása, a munkaterületek gondozása, a gyülekezetek és a szolgálat megvédése a méltatlan emberektől, gyülekezeti tulajdon birtoklása, az igazság továbbadása kiadványokon keresztül, és sok más egyéb ok nélkülözhetetlenné tette a szervezet létrehozását. Népeink közül sokan erős ellenérzés támadt ezzel szemben. Az első napi adventisták teljesen ellenálltak a szervezetnek, és a legtöbb hetednapos adventista is hasonló nézetet vallott. Az Urat kerestük

buzgó imában, hogy megértsük akaratát, és a Szentlélek világosságot adott, hogy az egyházban rendre és fegyelemre van szükség – ezért a szervezet lényeges. Rend és rendszeresség nyilvánul meg Isten minden munkájában az egész világegyetemben. A rend a menny törvénye, és ez kell hogy legyen Isten földi népnek törvénye is.” {TM 26.3}

Ennek a tanácsnak a lényege az, hogy egy megszervezett egyházra van szükség, amely védelmezi és oltalmazza a gyülekezeteket és a művet a méltatlan tagoktól. Egy dolog az, hogy valaki a gyülekezet tagja lesz és egy teljesen más, amikor valakit a szolgálatra felszentelnek. Később tárgyalni fogjuk az egyházterület felelősségét a pásztorolás kérdésében.

Egy felszentelt lelkészkaral megszervezett egyháznak az a feladata, hogy védje tagjait azoktól, akik nincsenek felhatalmazva arra, hogy az egyházat képviseljék, és hogy az Egyházterület havi rendszerességgel fizetést adjon, hogy a lelkész teljes idejét a pásztorolásnak szentelhesse. Ebben a rendszerben a vezetői pozícióban levők terveket fektethettek le új területek elérésére. A munka kiterjesztése, mint az evangéliumi megbízatás teljesítése elsőrangú feladat volt az egyház és vezetői számára.

Az Úr tanácsa a maradék egyház számára nyomatékosan és ismételten hangsúlyozza a tized és az evangéliumi szolgálat támogatásának különleges szerepét.

Eljött az az idő, amikor minden tizedet és adományt, amelyek az Úréi egy meghatározott munka végzésére kell felhasználni. Az Úr tárházába kell hozni és az evangélium munkásainak a támogatására kell használni.

Amikor az intézmények adminisztrátorait és munkatársait bátorította, hogy hűségesek legyenek a tizedben és az adományokban, Ellen White hangsúlyozta az új területeken való munkához szükséges alapok létrehozásának fontosságát.

„Hallgassátok a Magasságos Isten szavait, ti, akik lopjátok az Istent: 'Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban' – nem csak egy részt, nem csupán felét, vagy negyedét, hanem 'minden tizedet, hogy legyen ennivaló az én házamban'. Az indok olyan világos, hogy ellent mond mindazoknak, akik az önzést magvát táplálják önmagukban, 'hogy legyen ennivaló az én házamban.' Isten azért akarja az egész tizedet a tárházába, hogy ne legyen anyagi hiány akkor, amikor a gondviselés megnyitja a lehetőségek ajtaját új területeken, ahova az igazság hírnökeit küldhetik, hogy az Isten szemében olyan értékes lelkek, mint mi is vagyunk, az igaz Isten és Jézus Krisztus ismeretére eljussanak, akit azért küldött, hogy a maga idejében ők is misszionáriusok legyenek mások számára.” (PH 149, p. 61)

Általános tanácsként az egyház teljes családjának Ellen White a következő tanácsot adja:

„Az Apostolok Cselekedetei 6. fejezete bemutatja, hogy akkor, amikor embereket megválasztottak vezetői tisztségekre az egyházban, a kérdést az Úr elé vitték, és a legkomolyabb imákat emelték Istenhez vezetésért. Az árvákat és özvegyeket a gyülekezeti adományokból segítették. Az ő szükségleteiket nem a gyülekezet tárházából elégítették ki, hanem a gyülekezet külön adományaiból. A tizedet Istennek kell szentelni, és a lelkési munka támogatására kell felhasználni.” (Welfare Ministry, 275. old.)

Az egyház adminisztrációja kapcsán néha egyedi problémák adódnak. Például annak a ténynek köszönhetően, hogy a tized (10%) egy meghatározott összeg a Szentírás alapján, az „adományok” címszó pedig az adakozó döntésére van bízva, mindig nagyságbeli különbség tapasztalható a „tized” és az „adományok” címszó alatti összegek között. Ezért a Generál

Konferencia elnöke, A.G. Daniells testvér megkérdezte, hogy nem használhatnák-e fel valamennyi összeget tized alpból más célra. Amikor ellen White meghallotta ezt a kérdést, egy levelet írt Daniells testvérnek.

„Ma reggel egy levelet küldök neked, amelyet Amerikának írtam, amely megmutatja, hogyan tekintek a tized-pénzek más célokra való felhasználására. Ez az Úr különleges pénze különleges célra. Soha nem értettem olyan jól ezt a kérdést, mint most. Aktuális kérdések vezettek el a válaszra. Különleges utasítást kaptam Istentől arra nézve, hogy a tizednek egy különleges célja van, Istennek szentelt, azzal a céllal, hogy eltartsuk azokat, akik a szent munkára szentelték életüket, mint Isten által kiválasztott szolgák, nemcsak a prédikálás területén, hanem a teljes munkában. Nekik érteniük kell, hogy ez mi mindent foglal magába. Az a célja, hogy legyen ennivaló az Úr házában, hogy a munkások bátorítást és megélhetést kapjanak a tized által.” (Levél A.G. Daniells-nek, 1897. március 16. Megjelen a Manuscript Releases 1. kötet 187. oldalán).

Tanulnunk kell az ősi Izrael tapasztalatából. Amikor követjük Isten tanácsát, áldásban részesülünk. Amikor saját utjainkat követjük, és a saját értelmünket használjuk Isten terve helyett, problémák születnek. Ezen tanácsok ellenére létezik ez a jelenség az egyházban, hogy bizonyos okokból egyesek visszatartják a tizedet (Lásd: Testimonies to Ministers 474. oldal). Midenik alkalommal, amikor visszatartották a tizedet Ellen White így tanácsolta az egyházat:

„Megmutattatott nekem, hogy egyesek visszatartják a tizedet, amit hűséggel az Úr tárházába kellene hozni a lelkészek és misszionáriusok támogatására, akik megnyitják a Szentírást az embereknek és házról-házra dolgoznak.” Ezen munkások bátorítását Ellen White így folytatja: „Ezek a munkások, mint Isten világosságának a hordozói minden tőlük telhetőt megtesznek. Ha alázatosan járnak Istennel, a mennyei angyalok együttműködnek velük, abban, hogy hatást gyakorolnak az emberek értelmére. A múltban Isten angyalai az ő hírnökei mellett álltak, miközben ők magasra emelték a zászlót, amelyen ez a felirat állt: 'Isten parancsolatai és a Jézus hite.' Azoknak a lelkészeknek és evangelizátoroknak, akik az Úr szőlőjében dolgoznak, segítségre van szükségük. Nekünk is részünk lehet a munkában azzal, hogy az Úr tárházába hozzuk azokat az eszközöket, amellyel az Úr választottait támogatjuk.” (Review and Herald, 1905. április 20.)

Ennek a fejezetnek befejezésekképpen újra Isten tanácsára utalok, amelyet Ellen White-on keresztül adott. Tíz évvel az után, miután Daniells testvérnek a levelet írta, meghívást kapott, hogy szóljon a kaliforniai választó közgyűléshez 1907. január 1-én. Ezt a lehetőséget kihasználva a legteljesebb kijelentést tette a hűséges sáfársággal kapcsolatosan. A teljes szakasz a Bizonyoságtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 245-251 oldalain található – angol kiadás. Szeretettel ajánlom ezt az anyagot minden gyülekezeti tagnak és munkásnak. Bármilyen kérdés merüljön fel bárkiben a tizeddel kapcsolatosan, ez az anyag majdnem minden kérdésre választ ad. Íme a kijelentés:

„Malakiás próféta 3. fejezetének fényében olvassátok és figyeljétek meg mit mond az Úr a tizedről. Ha gyülekezeteink kiállnának Isten szava mellett, és hűségesek lennének az Úr tizedének visszahozásában az Ő tárházába, több munkás nyerne bátorítást, hogy belépjen az egyházi szolgálatba. Több ember szentelné oda életét a szolgálat munkájára, ha nem lenne üres a tárház. Isten tárháza gazdag lenne eszközökben, ha önző kezek és szívek nem tartanák vissza a tizedet, és ha nem használnák azt a munka más ágainak támogatására.

Az Úrnak félretett forrásokat nem szabad a véletlenre bízva használni. A tized az Úré, és akik saját belátásuk szerint cselekesznek, büntetésből elveszítik a mennyei kincset,

amennyiben meg nem térnek. Ne szenvedjen hátrányt a munka azért, mert a tized más csatornákon keresztül elfolyik, másokon azon az egyen kívül, amelyet az Úr kijelölt. Másként kell gondoskodni a mű más ágazatairól. Fenn kell tartani őket, de nem a tizedből. Isten nem változott; a tizedet most is az Úr szolgáinak támogatására kell használni. Az új területek megnyitása több pásztori hatékonyságot igényel, mint amivel most rendelkezünk, és több anyagi eszközre van szükség a tárházban.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 249-250 old.)

Sokan kérdezik, hogy ma miért nem szabad a tized egy részét visszatartani a helyi gyülekezetben, ahol az evangéliumi munka megvalósul? Tény az, hogy az egyházterület által kihelyezett lelkészeket a tizedből fizetik az Úr terve szerint. De hogyan gondoskodjunk a helyi szükségletekről?

„A tizedet ne költjük másodlagos kiadásokra. Ez a gyülekezeti tagok feladata. Nekik kell a gyülekezetet fenntartani adományaikból. Ha ezt a dolgot valóban meglátjuk és tudatosul benniünk, nem fogjuk többé megkérdőjelezni ezt a dolgot.” (Manuscript Releases, 1. kötet 184. old)

Ellen White azt mondja el nekünk, hogy ha követjük Isten tervét, adományaink 1000%-kal növekszenek. Figyeljük meg a következő kitélt:

„Ha minden tizedet visszahoznánk az Úr tárházába úgy ahogy kell, olyan áldásban részesülnénk, hogy az egyéb célokra adott adományaink tízszeresére (1000%) növekednének, és így nyitva maradna a csatorna Isten és ember között. (Testimonies 4. kötet 474. old)

Ellen White szerint az egyház megszervezésének az egyik fő célja, hogy egy képzett és fizetett lelkészkar vezesse az egyházat feladata betöltésében. A tizedet el kell helyezni az Úr tárházában, hogy a munkát fent lehessen tartani, és alapokat kell képezni új munkaerő felvételére akkor, amikor az Úr új munkaterületeket nyit.

A munka más ágazatai

Eléggé világos a Szentírás és a Prófétaág lelkének írásai alapján, hogy egyetlen munka létezik, amelyet Isten népének a tizedéből kell fenntartani. A Szentírás semmilyen utasítást nem ad arra nézve, hogy más tevékenységeket is ugyanúgy a tizedből kell finanszírozni. A gyakran feltett kérdés: „Nem ugyan olyan foton munka az Úr művében, mint a lelkési szolgálat?” Az felelhetnék, hogy „talán”. De nincs olyan ok, ami miatt a tizedet el kell terelnünk arról a helyről, ahova az Úr kérte, hogy helyezzük. A tanács világos. Az egyéb feladatokat a tizeden kívül, más forrásokból kell megvalósítani.

Ellen White kaliforniai választókonferenciái beszédéből így olvassuk:

„Azt a részt, amit Isten magának félretett, nem fordíthatjuk más célra, mint, amit Ő megjelölt. Senki se érezze felhatalmazva magát arra, hogy visszatartsa tizedét, hogy a saját belátása szerint használja. Ne használják fel egyéb költségekre, és ne adják oda, ahova jónak látják még akkor sem, ha azt az Úr munkájának gondolják” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 247 old.)

És a lelkészek? Nem használhatják saját jó belátásukat a tized elhelyezésében és felhasználásában? A tanács a következő:

„A lelkész tanítsa meg a gyülekezeti tagokat oktatás és példaadás által, hogy a tized szent. Nem kell azt hinnie, hogy mivel ő a lelkész, visszatarthatja vagy saját belátása szerint használhatja a tizedet. A tized nem az övé. Nincs felhatalmazva arra, hogy magáénak tulajdonítsa azt, amiről ő azt hiszi, hogy az jár neki. Befolyásával nem támogathat olyan tervet, amely eltér a tized és az Úrnak szentelt adományok szabályszerű használatától.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 247-248 old.)

Mai gyülekezeteink az ókori szentélyhez hasonlóan Isten földi házát jelképezik. Ezeket a következő módon kell fenntartani:

„Isten mai népének emlékeznie kell arra, hogy a gyülekezeti ház Isten tulajdona, és hűségesen gondját kell viselni, de nem a tizedből.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 248. old.)

Semmi okunk sincs arra, hogy bizonytalanságban legyünk ebben a kérdésben:

„Nagyon világos és határozott üzenetet kaptam népünk számára. Indítást érzek arra, hogy elmondjam, hogy tévednek azok, akik a tizedet más célokra használják, amelyek önmagukban jó céloknak tűnhetnek, de nem az a cél, amelyet Isten meghatározott. Akik így használják a tizedet, eltérnek Isten rendeléseitől. Isten meg fogja ítélni ezt.

Egyesek úgy gondolják, hogy a tizedet iskolai célokra használhatják. Mások meg úgy vélik, hogy a könyvtárakat és a könyvevangélistákat a tizedből kell eltartani. Nagy hibát követünk el akkor, amikor a tizedet eltérítjük attól a céltól, amelyre adatott – az egyházi alkalmazottak támogatásától. Száz jól képzett munkásnak kell lenni ott, ahol ma csak egy van.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 248-249 old.)

Tehát mi a helyzet a „független szolgálatok és a mű egyéb ágainak támogatásával? Ahogy korábban is említettem:

„Gondoskodni kell a mű más ágazatainak fenntartásáról. Gondoskodni kell róluk, de nem a tizedből. Isten nem változott; a tizedből ma is Isten szolgálit kell eltartani.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 250. old.)

Gondok a lelkészi szolgálatban és az egyházterületnél

Egy kereszténynek akkor is el kell küldenie a tizedét az egyházterület tárházába, ha valós, látható problémák vannak a lelkészi szolgálatban vagy az egyházterületnél? Erre is van tanácsa az Úrnak. 1890 augusztusában a Michigan-i egyházterületi konferencia küldöttéi választásokra készültek. Az elmúlt 15 évben valós problémák mutatkoztak ennek az egyházterületnek a munkájában. Ellen White nem vett részt személyesen ezen a konferencián, hanem egy kéziratot küldött Michigan-be. Ezt a dokumentumot a 3/1890-es kézirat néven ismerik és megjelent a Sermons and Talks című könyv 2. kötet 71-79 oldalain.

A Michigan-i gondok láthatóak és súlyosak voltak. Ellen White megjegyezte, hogy a lelkészek keveset valósítottak meg és nem táplálták a gyülekezeteket. Ők maguk is megszentetlenek voltak. Kijelenti, hogy egyes lelkészek nem voltak becsületesek, züllöttek voltak és kevés minőségi munkát végeztek, tönkretették a munkát és nem viselték szívükön a lelkeket. Azt mondta, hogy azon lelkészek esetében, akik nem változnak meg „vissza kell vonni lelkészi megbízásukat, egyébként az az egyházterület, amely elfogadja munkájukat, részestárs a bűneikben.”

Ezen problémák következtében egyesek abbahagyták a tizedfizetést, és ő azt mondta, hogy ezt lopásként jegyezték be a nevük mellé a mennyei könyvekbe. Aztán hozzátette:

„Ti, akik visszatartottátok az anyagi eszközöket az Úr művétől, olvassátok el Malakiás könyvét, és nézzétek meg miről van ott szó a tizeddel és az adományokkal kapcsolatban. Nem látjátok, hogy semmilyen körülmények között sem helyes a tized és az adományok visszatartása amiatt, hogy nem vagytok összhangban azzal, amit a testvéreitek cselekszenek? A tized és az adományok nem az ember tulajdonai, hanem az Úr művének egy bizonyos részében kell felhasználni; lehetséges, hogy ilyen módon méltatlan lelkészek is részesülnek ebből az alaptól, de meri-e valaki ezért visszatartani adományát az Úr tárházából és így akadályozni Isten művét? Én nem merném ezt megtenni. Örömmel és jó szívvel adok tizedet, és azt mondom, amit Dávid: 'abból hoztam, ami a tied.' Az Úr tulajdonának önző módon való visszatartása a lélek megromlásához vezet. Ha az egyházterület problémáit nem rendezik az Úr parancsának megfelelően, ez a hűtlenség bűne. Isten nem téged tesz felelőssé ezért, ha megteszel mindent a hibák helyrehozatalára. De ne kövessétek el azt a bűnt, hogy visszatartsátok azt, ami az Úr tulajdona.”

Ezt a véleményét személyesen is elmondta az 1907-es kaliforniai választókonferencián:

„Egyesek elégedetlenek voltak és ezt mondták: 'Nem fogok többé tizedet fizetni, mert nem bízok abban, hogy a munkát helyesen vezetik a mű központjában.' De meglóphatjátok-e Istent azért, mert azt gondoljátok, hogy a munka irányítása nem olyan, amilyennek lenni kell? Tegyetek panaszt nyíltan és világosan, a legjobb lelkülettel a megfelelő személyeknek. Küldjétek el tiltakozásaitokat, hogy a dolgot hozzák rendbe, de ne tartsátok vissza a tizedet az Úr munkájától, és ne bizonyuljatok hűtlennak azért, mert mások nem azok.”
(Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 249. old.)

Hogyan alkalmazta Ellen White a tárház elvét

Egyesek megkérdezték: „Vajon nem szolgáltatott-e példát Ellen White azzal, hogy tizedét egyenesen azoknak küldte, akik jó munkát végeztek?” Ha figyelmesen tanulmányozzuk a kérdést, rájövünk arra, hogy amit prédikált, azt gyakorolta is. Az egyik példa, amit egyesek felvetnek, az 1900 és 1906 közötti periódus, amikor Ellen White Európában és Ausztráliában volt. Isten megmutatta neki, hogy egyes prédikátorok Amerika déli részén nem rendelkeztek a megélhetésükhöz szükséges jövedelemmel. Erre úgy reagált, hogy felvette a kapcsolatot az alkalmazó egyházterülettel, jelen esetben a *Southern Missionary Society*-val, egy olyan szervezettel, amely a Generál Konferencia felhatalmazásával rendelkezett. Aztán segítséget adott saját pénzéből. Amikor a saját pénze elfogyott, a kiadói tiszteletdíjának egy részét adta oda. Nem küldött pénzt egyenesen személyeknek, hanem a *Southern Missionary Society* pénztárába helyezte el, ahonnan rendszeres és takarékos fizetést kaptak az illető dolgozók.

Több tényezőt is figyelembe kell venni?

1. A munka nem egy magán kezdeményezés volt, hanem az egyházterület gondozásában folyt
2. Úgy Edson, mint Willie White bizonyoságot tettek arról, hogy ezek az emberek felszentelt lelkészek voltak, akik a *Southern Missionary Society*-nél dolgoztak, amely felekezeti felhatalmazással rendelkezett.
3. a tizedet az egyház hivatalos csatornáján keresztül juttatta el
4. Ellen White senkit sem bátorított arra, hogy példáját kövesse

5. A tized hivatalos úton jutott el az egyházterületről a mű egyik ágához

(Utalások ezekre a kijelentésekre: Arthur L. White, *E.G. White Biography*, vol. 5, p. 392-397, *W.C. White Statement*, DF 113b; J.N. Loughborough, *The Great Second Advent Movement*, 1909, ed. P. 436)

Az egyházterület felelőssége

Nyilvánvaló, hogy nemcsak minden tag és egyházvezető feladata a tized eljuttatása a tárházba (egyházterület) – hanem az egyház vezetőinek is szent felelőssége értelmes módon használni ezt a pénzt. Ezen kívül az iménti idézetek segítenek a következők kiemelésében:

„Az egyházterület kötelessége a lelkészek megélhetésének biztosítása” (Manuscript Releases 13. kötet 327. old.)

„Gyakran a gyülekezeteket kizsákmányolja az az osztály, amelyet megemlítettem (méltatlan lelkészek); mert ők a megélhetésüket a tárházból kapják, de nem adnak semmit a helyébe. Folyamatosan fogyasztják azokat az eszözöket, amelyeket a hűséges munkások megélhetésére kell szentelni. Gondosan meg kell vizsgálni azok esetét, akik az Úr művében való munkára jelentkeznek. Pál felhívja a figyelmet arra, hogy ne hamarkodjunk el a kézzátételt’. Ha az élete nem olyan, amilyent Isten elfogadhat, a munkának nem lesz semmi értéke, de ha Krisztus lakozik a szívben hit által, minden rossz jóra fordul, és azok, akik Krisztus katonái, ezt egy rendezett élettel fogják bizonyítani.” (Review and Herald, 1889. október 8.)

Ellen White két okról nagyon világosan beszél, amikor valakit nem szabad a tizedből fizetni: amikor valaki figyelmen kívül hagyja az egészségügyi reformot, vagy nem tanítja meg tagjait, hogy hűségesek legyenek a tizedben és az áldoznivalóban.

„Mint Isten hírnökei nem kellene azt mondanunk az embereknek, hogy ,akár esztek, akár isztok, vagy akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére cselekedjete’? (1Kor 10:31. Nem kellene határozottan biznyságot tennünk a szabadjára engedett és eldeformálódott étvágy ellen? Vajon azok, akik az evangélium szolgálói, akik a legünnepélyesebb üzenetet viszik, ami valaha halandónak adatott, példájukkal visszavezetik-e az embereket Egyiptom húsos fazakaihoz? Megengedhetik-e maguknak azok, akiket Isten tárházának tizedéből fizetnek, hogy életet adó véruket étvágyuk kielégítésével mérgezzék? Hagyják figyelmen kívül a világosságot és figyelmeztetést, amit Isten nekik adott? (Biznyságtételek a gyülekezeteknek 9. kötet 159. old.)

„Az egyház olyan lelkészeket és presbitereket nevezzen ki, akik elkötelezettek Jézus Krisztus mellett, és ezek felügyeljék a megválasztott szolgálattelvőket, akik hűségesen végzik a tized összegyűjtésének munkáját. Ha a lelkészek azt bizonyítják, hogy alkalmatlanok feladatukra, ha elhomályosítják a gyülekezet előtt annak visszaadásának fontosságát, ami az Istené, ha nem örködnék azon, hogy azok a szolgálattelvők, akiknek a munkája az, hogy a tized összegyűljön, veszélyben vannak. Egy olyan kérdést hagynak figyelmen kívül, amelytől a gyülekezet áldása vagy átka függ. Ezeket az embereket el kell mozdítani tiszttségükből, és a többieket is meg kell próbálni és meg kell vizsgálni.” (Tanácsok Sáfároknak 106. old)

A tized és az utolsó napok sürgetése

Ellen White számtalanszor idézi Malakiás 3-at írásaiban. A bibliai összefüggés és az ő tanácsai ezt a fejezetet az utolsó napok legközvetlenebb aspektusába helyezi.

„A prófécia különleges módon alkalmazható az utolsó időre, és arra tanítja Isten népét, hogy teljesítse kötelességét az által, hogy jövedelmének egy részét jó illatú áldozatként elhozza Istennek.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 1. kötet 222 old.)

„Az Úr nemsokára visszajön földünkre hatalommal és dicsőséggel... Most, éppen most, az, aki az Ő gyermekének vallja magát, el kell hoznia anyagi eszközeit az Úr tárházába, hogy legyen egy tartalék, amiből lehetőséget biztosítunk azoknak a munkásoknak, akik új területekre hatolnak, hogy bemutassák az igazságot azoknak, akik még soha nem hallották.” (The Upward Look 360. old.)

„Azoknak, akik helytelenül használták fel az Istennek szentelt eszközöket, számot kell adniuk sáfárságukról... Ha nem jön létre gyökeres változás az elme megújulásában, az emberek eme osztályának nem lesz helye Isten országában. Isten ügye és az Ő tárháza nem szentebbek számukra, mint bármely más üzlet, vagy világi céloknak szentelt eszköz.” (Tanácsok a gyülekezeteknek 2. kötet 519. old.)

„A kegyelemidő utolsó évei hamar elrepülnek. Az Úr nagy napja elközelgett. Minden erőfeszítést meg kell tennünk Isten népének felébresztésére. Istennek Malakiás által közölt szavait minden szív mélyére kell vésní.” (Bizonyágtételek a gyülekezeteknek 6. kötet 446. old.)